

Timian og pappa.- bygger leir i skogen

Det var en lørdag morgen, og Timian våknet tidlig. Sola skinte inn gjennom vinduet, og han kunne høre fuglene synge utenfor. Han hoppet ut av sengen og løp inn til pappa og mamma som fortsatt lå og sov.

«Pappa, pappa! Våkne! Vi skal på tur i dag!» ropte Timian og hoppet opp i sengen.

Pappa åpnet søvnig øynene og smilte. «God morgen, lille eventyrer. Er du klar for skogstur?»

Timian nikket ivrig. Han hadde på seg sin yndlings sennepsgule t-skjorte og de blå shortsene sine. «Kan vi ta med oss et laken og bygge leir?» spurte han.

«Det var en god idé,» svarte pappa og satte seg opp i sengen. «Vi kan bygge vår egen lille leir i skogen.»

Mamma snudde seg i sengen og smilte til dem begge. «Husk å pakke nok mat og drikke,» sa hun.

Etter frokost begynte Timian og pappa å pakke sekken. De la ned matpakker med ost og skinke, to epler, en sjokolade og en termos med varm saft. Pappa fant fram et stort, hvitt laken fra skapet og brettet det sammen.

«Dette lakenet kan bli taket på leiren vår,» forklarte han og la det i sekken.

«Og jeg tar med notatboken min!» sa Timian og løp for å hente den lille, blå boken sin med blyant.

«Hvorfor trenger du notatboken?» spurte pappa nysgjerrig.

«For å tegne og skrive om alt vi ser,» svarte Timian bestemt. «Akkurat som forskere gjør.»

Pappa lo og rufset Timian i håret. «Du er en liten forsker, du.»

Da alt var pakket og klart, ga de mamma en klem og begynte på turen opp mot skogen. Stien var smal og svingete, og Timian plukket fine steiner og pinner langs veien som han puttet i lommene.

«Hvor skal vi bygge leiren vår?» spurte Timian mens han hoppet over en liten bekk.

«La oss finne et fint sted med trær nær hverandre, så vi kan feste lakenet mellom dem,» svarte pappa.

De gikk litt lenger inn i skogen, der trærne sto tettere og bakken var dekket av mykt mose. Plutselig stoppet Timian og pekte.

«Der! Se, der er det perfekt!»

Han pekte på en liten lysning hvor fire trær sto i en firkant. Bakken var flat og dekket av mykt, grønt mose, og solstrålene danset gjennom trærnes løvverk.

«Det er perfekt,» nikket pappa. «La oss bygge leiren vår her.»

De tok fram det store, hvite lakenet fra sekken. Pappa viste Timian hvordan de kunne knytte tau i hjørnene av lakenet og deretter feste tauene til trærne. Snart hadde de et fint, hvitt tak som hang mellom de fire trærne.

«Se, nå har vi tak over hodet hvis det begynner å regne,» forklarte pappa.

Timian krøp inn under lakenet og så opp. «Det er som et hemmelig hus i skogen!» utbrøt han begeistret.

De la ryggsekken under lakenet, og Timian tok fram notatboken sin. Han begynte å tegne leiren de hadde bygget.

«Jeg tegner huset vårt,» sa han konsentrert. «Så kan jeg vise mamma hvordan vi bygget det.»

Mens Timian tegnet, hørte de plutselig en lyd fra buskene like ved. De så opp, og der sto en rød rev og tittet nysgjerrig på dem med sine kloke, gule øyne.

«Hei, rev,» sa Timian forsiktig. «Vil du se på huset vårt?»

Til deres store overraskelse kom reven nærmere, tilsynelatende ikke redd for dem i det hele tatt. Den snuste på lakenet og gikk rundt leiren deres.

«Interessant byggearbeid,» sa reven plutselig.

Timian og pappa så forbauset på hverandre. En rev som kunne snakke!

«Du snakker!» utbrøt Timian.

«Selvfølgelig,» svarte reven og satte seg ned. «Alle dyr kan snakke, men de fleste mennesker hører ikke etter.»

«Vi hører etter,» sa Timian ivrig.

«Det ser jeg,» nikket reven. «Og dere har bygget et fint ly for regn og vind. Men vil dere se hvordan vi rever bygger våre hjem?»

Timian nikket begeistret. «Ja, veldig gjerne!»

«Følg med meg, da,» sa reven og begynte å gå. «Men ikke vær redde, jeg bor ikke langt herfra.»

Pappa og Timian fulgte etter reven. De gikk litt dypere inn i skogen, til de kom til en liten bakke. Der, under noen store røtter fra et gammelt tre, viste reven dem en åpning i bakken.

«Dette er inngangen til hiet mitt,» forklarte reven stolt. «Jeg har gravd det selv, og det går langt inn under bakken. Der inne er det varmt og tørt, selv når det regner eller snør.»

«Wow!» sa Timian imponert. «Kan vi se inni?»

«Dere er litt for store til å komme inn,» lo reven. «Men jeg kan fortelle at det er flere rom inne i hiet. Ett stort rom hvor jeg sover, og et mindre rom hvor jeg oppbevarer mat.»

Timian åpnet notatboken sin igjen og begynte ivrig å tegne revens hi, slik han forestilte seg at det så ut inni. Han tegnet inngangen, tunnelen og rommene inne i

bakken.

«Hvorfor graver du huset ditt under bakken?» spurte Timian mens han tegnet.

«Fordi det beskytter meg mot vær og vind, og mot andre dyr som kan være farlige,» forklarte reven. «Om vinteren holder jorden på varmen, så det er aldri så kaldt inne i hiet mitt som det er ute.»

Akkurat da hørte de et høyt «KRA-KRA!» over dem. De så opp, og der, på en gren over dem, satt en svart kråke.

«Hei, dere!» ropte kråken. «Hva driver dere med?»

«Vi ser på forskjellige hjem,» forklarte Timian. «Først bygget vi vår egen leir med et laken, og nå viste reven oss hiet sitt.»

«Åh, men da må dere se mitt hjem også!» sa kråken spent. «Følg etter meg!»

Kråken fløy av gårde, ikke så langt, bare til et stort grantre i nærheten. Der, høyt oppe mellom grenene, kunne de se en samling av pinner og kvister som dannet en rund kurv.

«Der er hjemmet mitt,» sa kråken stolt og satte seg på kanten av redet. «Det er bygget av pinner og kvister, fôret med mose og fjær, så det er mykt og varmt for eggene mine.»

«Det ser koselig ut,» sa Timian og begynte å tegne kråkeredet i notatboken sin. «Men er du ikke redd for å falle ned når det blåser?»

«Nei, nei,» krakset kråken. «Redet mitt er godt festet mellom grenene, og jeg har brukt leire for å lime det sammen. Det tåler både regn og vind.»

Mens de stod der og snakket med kråken, kom en liten ekorn hoppende ned stammen på treet.

«Hei!» pep ekornet.

«Jeg kunne ikke unngå å høre samtalen deres. Viser dere fram hjemmene deres?»

«Ja,» nikket Timian. «Vil du også vise oss ditt hjem?»

«Gjerne!» sa ekornet og pekte opp mot en stor klump av kvister og blader høyt oppe i et annet tre. «Der bor jeg, i mitt fine hule. Det er bygget av kvister og blader, og har et lite hull på siden som jeg kan smette inn og ut av. Inne er det mykt og tørt.»

Timian tegnet raskt ekornet og hulen i notatboken sin.

«Og se der borte,» fortsatte ekornet og pekte mot en annen

del av skogen. «Der borte har edderkoppene sine silketrådnett, og under steinen der bor det en liten mus i et hull. Alle vi som bor i skogen lager våre egne hjem som passer for oss.»

Timian så seg omkring med store øyne. «Så mange forskjellige hjem! Akkurat som vi mennesker bor i forskjellige hus.» Han tegnet ivrig videre i notatboken sin.

Plutselig kom en liten regndråpe dalende ned mellom trærne, og så en til.

«Det begynner å regne,» sa pappa. «Vi bør komme oss tilbake til leiren vår.»

De sa farvel til reven, kråken og ekornet, og skyndte seg tilbake til leiren sin. Akkurat idet de krøp inn under lakenet, begynte det å regne skikkelig. Regndråpene trommerte mot lakenet over dem, men de holdt seg tørre og varme.

«Se, vårt tak fungerer!» utbrøt Timian glad. «Akkurat som revens hi, kråkens rede og ekornets hule.»

De satt under lakenet og spiste matpakkene sine mens de hørte på regnet. Timian viste pappa alle tegningene han hadde laget i notatboken: leiren deres, revehiet, kråkeredet og ekornhulen.

«Du er blitt en ekte husforsker,» smilte pappa.

Da regnet hadde stoppet, og de hadde spist ferdig, begynte de å pakke sammen. De tok ned lakenet, brettet det sammen og la det tilbake i sekken.

«Jeg har lært så mye i dag,» sa Timian på vei hjemover. «Alle dyrene bygger forskjellige hjem, men alle hjemmene beskytter dem mot regn og vind og kulde.»

«Akkurat som mennesker bygger forskjellige hus rundt om i verden,» nikket pappa. «Noen bor i leiligheter, noen i hytter, noen i murhus og noen i trehus. Men alle hjem er steder der vi kan føle oss trygge og varme.»

Da de kom hjem, sto mamma i døra og ventet på dem.

«Hvordan var turen?» spurte hun og ga dem begge en klem.

«Det var den beste turen noensinne!» utbrøt Timian begeistret. «Vi bygget leir, og så møtte vi en rev, en kråke og et ekorn, og de viste oss hjemmene sine!»

Mamma lo. «Det høres fantastisk ut!»

«Og jeg har tegnet alt i notatboken min,» sa Timian og dro fram boken. «Se her!»

De satte seg i sofaen, og Timian viste mamma alle tegningene og forklarte ivrig om de forskjellige hjemmene de hadde sett. Mamma lyttet interessert og stilte mange spørsmål.

Etter middag var det på tide for Timian å legge seg. Han lå i sengen med notatboken sin på fanget og så gjennom alle tegningene en gang til mens pappa satt på sengekanten.

«Kan vi lese den boken om bjørnen som bygger hus?» spurte Timian og pekte på bokhyllen.

«Selvfølgelig,» smilte pappa og hentet boken.

De leste om bjørnen som bygget et hus av trestammer og mose, og Timian tenkte på alle dyrene de hadde møtt i skogen og de forskjellige hjemmene deres.

Da de hadde lest ferdig, la pappa boken fra seg og strøk Timian forsiktig over håret.

«God natt, min lille husforsker,» hvisket han.

«God natt, pappa,» svarte Timian søvnig. «I morgen vil jeg bygge et lite hus til lekene mine, akkurat som dyrene bygger sine hjem.»

Pappa smilte og nikket. «Det kan vi gjøre sammen.»

Og mens Timian sovnet, tenkte han på reven i sitt underjordiske hi, kråken i sitt høye rede og ekornet i sin hule i treet. Han tenkte på deres egen lille leir med det hvite lakenet, og på hvor fint det var at alle, både mennesker og dyr, kunne bygge hjem som passet for dem.

Og så hadde Timian og pappa nok et eventyr i hjertene sine.